

(The National Interest, 7.10.2010)

Прошлонедељни избори поново су потврдили да је Босна "држава у покушају" - потпуно вештачка творевина наметљивих западних градитеља нације. [Већина медија у САД у својим извештајима нагласили су победу](#) тобожњег умереног кандидата, Бакира Изетбеговића, за муслиманско место у колективном председништву државе. Али то је погрешан фокус, и то из два разлога.

Прво, ништа лакше него пренагласити Изетбеговићеву наводну умереност. Нема се утисак да је он ишта мање екстреман него неке друге муслиманске политичке личности у муслиманско-хрватском под-ентитету, који чини половину запетљане политичке структуре БиХ. Елем, Бакир је син Алије Изетбеговића, првог председника државе након њеног отцепљења од Југославије почетком 1990-их. Алија Изетбеговић је био муслимански хардлајнер (тврдолинијаш) који је носио не мали удео у кривици за каснији грађански рат у Босни. Остаје нејасно до које мере се син разликује од оца.

Друго, резултати избора у српском под-ентитету, Републици Српској, као и за српско место у колективном Председништву [наглашавају чињеницу да етнички националисти задржавају контролу](#). Поновни избор Милорада Додика за председника Републике Српске посебно је значајан, јер је

[Додик више пута изјавио](#) да би српски ентитет требало да има могућност да се отцепи од Босне и формира независну државу. Дакле, чак и ако су муслимани и Хрвати расположени за компромис, мало је назнака да Срби деле такав став.

Суштина је да Босна данас није ни педаљ ближе политички одрживој држави него пре петнаест година када је уз посредовање (и, у великој мери, наметање) САД крвави грађански рат окончан Дејтонским споразумом. Кад би им било допуштено да то ураде, велика већина Срба би гласала за отцепљење. Већина Хрвата би такође вероватно желела да оконча свој статус као најмањи и најмање утицајни етнички блок у БИХ, и одлучили би да уједине своју територију са суседном Хрватском. Другим речима, Босна је земља у којој већина становништва не жели да та земља постоји. Добра радна

дефиниција неодрживе државе.

Економски изгледи земље су више него обесхрабрујући. [Стопа незапослености у БиХ износи задивљујућих 42 процента](#)

а велики део привреде се састоји од инпута из међународне заједнице – како у облику директне стране помоћи тако и новца који гомила међународних бирократа у земљи троше приликом вршења својих дужности. Укидањем тих готовинских токова, Босанска економија била би у још горем стању.

[У интервјуу за *Wall Street Journal*](#), Милорад Додик је описао стварање БиХ као "грешку". И у праву је. Нема сумње да су Сједињене Државе и њихови НАТО савезници направили грешку када су инсистирали да три међусобно антагонистичке етничке групе остану у заједничкој држави, држави коју само једна фракција, Муслимани, сматрају легитимном - и то само зато што су веровали да ће, као највећа група, они контролисали владу. Западне силе би биле мудрије да су омогућиле поделу Босне онда када је грађански рат први пут прекинут.

Та грешка мора да се исправи или ће Босна бити трајни међународни политички и економски штићеник. Још горе, она може бити политичка темпирана бомба која би у неком тренутку могла експлодирати и изазвати друге кризе на Балкану. Западни креатори политике једноставно игноришу реалност када тврдоглаво инсистирају на томе да Босна и даље постоји у свом садашњем облику. Требало би да Вашингтон јасно и изричито повуче своје примедбе на поделу земље. Уколико бирачи у Републици Српској желе да успоставе независну државу, САД и друге чланице НАТО-а треба да поштују ту одлуку. Одржавање вегетативне БиХ у животу путем међународне помоћи не служи никаквом легитимном америчком интересу.

(Превод: **Василије Д. Мишковић**)